

மோகிஷா

ராஜேஷ் குமார்

திகில் நாவல் - 1

அந்தத் தனியார் மருத்துவமனையி
அவுட் பேஷண்ட் வார்டு.

ஏராளமான கூட்டம் இருந்தது. ட்ரஸ்ட்டி
மூலமாக நடத்தப்படும் இலவச மருத்துவ
பிரிவு அது.

டாக்டரின் அறையிலிருந்து ஊசி மருந்து
சீட்டோடு வெளிப்படுபவர்கள் க்யூவி
நின்றிருக்க - நர்ஸ் மோனிஷா சுறுசுறுப்பா
இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

சிரிஞ்சை ஹீட்டர் தண்ணீரில் ஸ்டெ
லைஸ் செய்வதும் - மருந்துச் சீட்டைப் பார்த்து
மருந்தை நிரப்புவதும் - நோயாளியின்
புஜத்தில் பஞ்சைத் தேய்த்து ஊசியை
சொருகுவதுமாக வேககதியில் பணியா
கொண்டிருந்தாள்.

இலவசம் பஞ்சு நிற யுனிபார்டில் ஓ
தேவதையைப் போல இருக்கும் மோனிஷா
வின் முகத்தில் எந்நேரமும் ஒரு புன்னை
நிரந்தரமாய்க் குடியிருந்தது. சிடுசிடுக்கா
அவளின் முகத்துக்காக அவளுடைய பூட்
டைம் விசாரித்து வைத்துக் கொண்டு அந்
நேரத்தில் வந்து உடம்பைக் காட்டி விட்டு
போவார்கள் ரெகுலர் பேஷண்ட்டுகள்.

க்யூ மெதுவாய் நகர்ந்தது.

பொன்னம்மா என்று அடிக்கோடி
பட்டிருந்த அந்த மஞ்சள் நிற சீட்டை
பார்த்ததும் - சிரிஞ்சில் மருந்தை நிரப்பி
கொண்டே நிமிர்ந்தாள்.

“என்ன பொன்னம்மா... இப்போ வயத்து
வலி எப்படி இருக்கு?”

“தேவலாம்மா... இன்னும் ரெண்டு ஊசி
மட்டும் போட்டாப் போதும்ன்னு டாக்டர்ய்யா
சொல்லிட்டாரு...”

“உன்னோட புருஷன் மறுபடியும் சாராயக்
கடைப் பக்கம் போனானா...?”

“இல்லைம்மா.... அன்னிக்கு நீ
மணிக்கணக்கா பேசினதெல்லாம் அந்த ஆள்
காதுல நல்லா ஏறி இருக்கும் போலிருக்கு...
வாரமா சாராயக்கடைப் பக்கமே
போகலை... இருந்தாலும் வேதாளம் எப்போ
முருங்கை மரத்து மேலே ஏறும்ன்னு எனக்குத்
தெரியலை...”

“அப்படி அந்த வேதாளம் முருங்கை
மரத்து மேல ஏறிச்சுன்னு வை... உடனே
அனகிட்டே வந்து சொல்லு... நான் வேப்பிலை
அடிச்சு அனுப்பி வெக்கறேன்... பெண்டாட்டி
உடம்பை விட சாராயக்கடை முக்கியமா
இருந்தா எப்படி அந்த ஆள் கூட பொழப்பு
முடியும்...?”

சிரிஞ்சை அவள் புஜத்திலிருந்து
வெளியே எடுத்து ஊசி போட்ட இடத்தில்
பஞ்சை வைத்து அழுத்தினாள்.

“நல்லா தேய்ச்சி விட்டுக்கோ...”

பொன்னம்மா இரண்டு கைகளையும்
அடுத்துக் கூப்பினாள்.

“நான் வரேம்மா...”

க்யூ வரிசையின் அடுத்த நபர் முன்னால்
வந்தார். பேச்சியப்பன்.

தாடை பூராவும் வெள்ளை முட்களாய்
தாடி பயிராகியிருக்க அந்த அறுபத்தைந்து

வயதுப் பெரியவர் ஒன்றிரண்டு பற்கள் இளஞ்சிவப்பு நிறத்திலிருந்து அந்த உதிர்ந்த வாயால் புன்னகைத்தார். சீட்டைப் பார்த்ததும் மோனிஷாவின் கண்களுக்குள் திகைப்பு வட்டமிட்டது.

“என்ன பெரியவரே... மறுபடியும் நெஞ்சு இது ஆஸ்பத்திரி சீட்டு இல்லையே?

“ஆமாம்மா...”

“இந்த வயசுல அடிக்கடி டென்ஷன் இருக்கும் பரிஸ் கிரிப்ஷன் எழுத்துக்களை ஆகாதிங்க... ரிலாக்ஸா இருங்க... இப்போ நான் உற்றுப் பார்த்துப் படிக்க முயன்றவளை ஒரு போடற ஊசி மருந்தை விட அதுதான் திடுக்கிடல் அள்ளியது. மோனிஷா ஐ லவ் யூ...!

பெரியவர் விரக்தியாய் புன்னகைத்தார். இப்படித்தான் சீட்டில் எழுதியிருந்தது.

“டென்ஷன் ஆகக்கூடாது.... ரிலாக்ஸ் விருட்டென்று கோபம் நெஞ்சை இருக்கணும்.... இப்படித்தான் நான் நினைவுடைக்க - சீட்டைக் கொடுத்த ஆசாமியை கிறேன். உன்னை மாதிரி பொறுமைசாலியிரிந்து பார்த்தான். அப்பாவியாய் முகத்தை வைத்தபடி அந்த இருந்தா அதெல்லாம் சாத்தியம்.... ராட்சஸ இளைஞன் நின்றிருந்தான். இள நீல மாதிரி மருமகள் எனக்கு வாய்ச்சிருக்கா. வர்ணத்தில் டீசர் அணிந்திருந்தான். பட்டை அவளோட குத்தல் பேச்சுக்களையும் கடுகிட்டுட்டையாய்க் கறுப்பு எழுத்துக்கள் அந்த டீ மூஞ்சியையும் பார்த்தா டென்ஷன் ஆகா. பர்டின் மேல் ஓடியிருந்தன. டீசர்ட்டுக்குப் இருக்க முடியாது...” பொருத்தமான நிறத்தில் ஜீன்ஸ். கனமான

“மருமக சொல்றதை ஒரு பொருட்டிப்போக் ஷூ. எடுத்துக்கிட்டாத்தானே டென்ஷன்... இந்த அவனைப் பார்த்ததுமே - மோனிஷாவின் காதில் வாங்கி அந்த காதில் விட்டுடுங்க. கோபம் தீயில் காட்டிய பாலிதீன் காகிதம் இன்னொரு தடவை நெஞ்சு வலி வந்தா உங்க போல சட்டென்று பொசுங்கிப் போனது. உடம்பு தாங்காது...”

ஊசி போட்ட புஜத்தை தேய்த்துவிட்டு நான் பரவ - அதை மறைத்துக் கொண்டு கொண்டபடியே அவர் வறட்சியாய்ச் சிரித்தார். அவனை முறைத்தான்.

“அதைத்தாம்மா நான் எதிர் பார்த்துட்டிருக்கேன்... போய்ச் சேர்ந்துட்டாப் போதும்ன்னு “உங்க உடம்புக்கு என்ன...?”

திகைப்போடு அவரைப் பார்த்தபடியே அவன் மற்றவர்களுக்கு கேட்காத கேட்காத செக்சிப்புக் குரலில் சொன்னான். “காதல் வியாதி...”

மோனிஷா நின்றிருந்தபோது அடுத்த ஆள் “ஊசி போடணுமா...”

சீட்டை நீட்டினான்.

“ப்ரிஸ்க்ரிப்ஷன்ல இருக்கற மருந்து “வித் ப்ளெஷர்.... அஞ்ச நிமிஷம் என்ன... இருந்தா போட்டுவிடு...” அஞ்ச யுகமே வேணாலும்...”

“அதெல்லாம் இங்கே கிடைக்காது...” காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டாள் மானிஷா.

“உன்கிட்டே மட்டும்தான் கிடைக்கும்னு சொன்னாங்களே...?” “கடவுளே அறுக்காதீங்க... தாங்களே முடியலை...”

“யாரு...?”

“டாக்டர் மன்மதராஜன்... மீன் கொடி வராந்தாவில் கேன்வாஸ் பாதங்கள் புதிய தேரில் கரும்பு வில்லோட வந்து ப்ரிஸ்க்ரிப்ஷன் எழுதிக் குடுத்துட்டுப் போனார்...” வகமாய் நடந்து சென்றவள் - மறுகோடியில் இருந்த ஒரு அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

“கிடைக்கும்... அப்படி ஓரமா உக்காந்துக்கொண்டிருங்க... அரை மணி நேரம் கழிச்சுருந்த காட்டன் புடவையில் வெளிப் பீச்சுக்கோ... பார்க்குக்கோ கூட்டிட்டுப் போய்ட்டாள். யூனிபார்ம் பிதுங்கும் ஹேண்ட் ஹெவி டோசாய் தர்றேன்...” பகைத் தோளுக்குக் கொடுத்திருந்தாள்.

“வித் ப்ளெஷர்! அரை மணி நேரம் அவனை நெருங்கியதும் சொன்னாள். என்ன.... அஞ்ச யுகமே வேணும்ன்னாலும் “ம்.... போகலாம் தாமோதர்...” காத்திருக்கேன்...”

“போங்க போய் உக்காருங்க...”

அவன் கழுக்கமான சிரிப்போடு வராந்தா கையில் கீ செயின் சுழல அவளோடு ஓர பெஞ்சுக்கு போக மோனிஷா நெக்ஸ்ட் நடந்தான். நீள வராந்தா முடிந்ததும் என்றாள். ண்ணாடிக் கதவை தள்ளி ரிசப்ஷனில் ரவேசித்து படிகளில் கீரேங்கினார்கள்.

காத்திருந்த சொற்ப நபர்களில் அடுத்த ஆஸ்பத்திரியின் இடது புறம் இருந்த கார் தாய் நின்றிருந்த ஆசாமி வந்தார். ஈர்க்கிங்கைத் தொட்டு வரிசை வகுத்திருந்த

க்யூவின் நீளம் சுருங்கிக் கொண்டே போகளுக்கு இடையே நின்றிருந்த கரும்பு நிற பர்களுக்கு இடையே நின்றுகொண்டிருந்த பல் ஆஸ்ட்ராவை ரிவர்ஸ் கியர் போட்டு வளியே எடுத்தான்.

சரியாய் முப்பது நிமிஷங்களில் டிரைவிங் இருக்கையில் இருந்த தாமோதர் எல்லோருக்கும் இஞ்செக்ஷன் போட்டு டிடில் முழங்கையை ஒன்றி இடது புறக் முடித்திருந்தான் மோனிஷா.

ட்யூட்டி நேரம் கடந்திருக்க - காத்திருந்தவைத் திறந்து விட்டான். அந்த இளைஞனிடம் சொன்னாள். “உக்காரு மோனிஷா...”

“அஞ்ச நிமிஷம் இருங்க... ட்ரஸ் சேஞ் அவள் அமர்ந்ததும் கியரை மாற்றி பண்ணிட்டு வர்றேன்...” க்ஸிலேட்டரை மிதித்தான்.

கார் ஐஸ் கட்டியின் மேல் வழக்குவதை
போல சாலையில் விரைந்தது.

சொற்ப நிமிஷங்களில் பீச் ரோட்டை
தொட்டார்கள்.

லைட் ஹவுஸ் அருகே யுடன் அடித்து
பீச் மணலை ஒட்டியிருந்த பேவ்மெண்டுக்கு
காரைச் செலுத்தினான்.

காந்தி சிலைக்கு அப்பால் சென்ற
இயக்கத்தைத் தொலைத்து காரின் எஞ்சின்.

மோனிஷாவைத் திரும்பிப் பார்த்தான்
தாமோதர்.

“இப்படியே காருக்குள்ளேயே உக்காந்து
பேசலாமா... இல்லை.... அப்படி மணலுக்கு
போயிடலாமா...?”

மோனிஷா சலனமில்லாத குரலில்
சொன்னாள்.

“உக்காந்து பேசற இடம் முக்கியம்
இல்லை... பேசற விஷயம்தான் முக்கியம்...”

“என்ன நீ ரொம்ப சீரியசாயிட்ட மாதிரி
தெரியுது...?”

“ஆமா... நீங்க சீரியஸ் ஆகணும்னு
நினைக்கிறேன்...”

“நானும் சீரியசாகணுமா...?”

“ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து அத்தனை பேர்
முன்னால் உங்க குறும்புத்தனத்தை
காட்டறீங்களே...?”

“அதுதான் நீ சீரியசானதுக்கு
காரணமா?”

“அது மட்டுமில்லை...”

“பீச், பாரக் ரெஸ்டாரண்டுன்னிடமிருந்து ஏன் இந்த பயம் மோனிஷா...?”
போரடிச்சப் போச்சு...”

திகில் நாவல் - 8

“அடுத்த கட்டமன்னா...?”

“கல்யாணம்தான்...”

“இவ்வளவுதானே...?” பண்ணிக்கிட்டாப்
பாச்சு...”

“என்னவோ காபி குடிக்கிற மாதிரி... டிபன்
பிடிச்சப் போடுவேன் மோனிஷா... மஞ்சள்
யத்துல மூணே மூணு முடிச்சப் போடணும்...
இவ்வளவுதானே...?”

“அதிலென்ன கஷ்டம்? நான் நல்லா
பிடிச்சப் போடுவேன் மோனிஷா... மஞ்சள்
யத்துல மூணே மூணு முடிச்சப் போடணும்...
இவ்வளவுதானே...?”

“ஆர் யூ ஜோக்கிங்...? எனக்கு சிரிப்பே
ரலை.... நான் சீரியஸா பேசிட்டிருக்கேன்...”

“நானும் சீரியஸாதான் பேசறேன்
மோனிஷா...”

“எனக்கு ரொம்பக் கவலையா இருக்கு
தாமோதர்...”

“என்ன கவலை...”

“போன வருஷம் அம்மா இறந்துக்கப்
றம் எனக்குன்னு இப்போ பெரியவங்க
ராருமே இல்லை.... என்னோட
ம்பாத்தியத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக்கிட்டா
ன்னை லோயர் மிடில் கிளாஸ்ன்னு
சால்லலாம்... ஆனா நீங்க ஒபல் அஸ்ட்ரா...
ட்டா சியார்ரா... வாயேஜர்ன்னு வேளைக்கு
ரு கார்ல பவனி வர்ற பணக்காரக்
தும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்... நம்ம காதல்
ல்யாணத்தில் முடியுமான்னு எனக்கு இப்போ
யமா இருக்கு தாமோதர்...”

“இத்தனை நாளா இல்லாம இப்போ

ஏன் இந்த பயம் மோனிஷா...?”

திகில் நாவல் - 9

“நான் உணர்ச்சி வேகத்தில் எதட்டல்ல வந்து பிக்கப் பண்ணிக்கறேன்... பத்தியும் யோசிக்காம உங்க கூட பாம ரெண்டு பேரும் நேரா எங்க வீட்டுக்குப் ஆரம்பிச்சிட்டேன்... சமீப காலமா சில பேப்பராகலாம்...”

செய்திகளைப் பார்க்கிறப்போ மனசுக்குள் “அப்படின்னா இன்னிக்கே உங்க அப்பா பயம் அம்பா மாதிரி அரிச்சிட்டே இருக்கு...”

“அப்படி என்ன பேப்பர் செய்தி... அம்மா கிட்டே இதைப் பத்தி பேசிடறீங் பார்த்தே...?”

“பெற்றோர் சம்மதிக்காததால் ம தாமோதர் சிரித்துக் கொண்டே மறுத்தான். முடைந்து காதல் ஜோடி தற்கொலை “நோ... நோ... நாளைக்கு நான் உன்னை இப்படிப்பட்ட செய்திகள் பேப்பர்ல நினைன்னோட அப்பா அம்மாவுக்கு ஸர்ப்பரைஸா வருது தாமோதர்...”

அவன் சிரித்தான்.

“பெற்றோர் சம்மதித்து காதல் ஜோடி திருமணம்ன்னு எந்த நியூஸ் பேப்பரில செய்தி வரவே வராது மோனிஷா... நியூ பேப்பர்ல வார்தெல்லாம் சம்பவங்க இல்லை.... அசம்பாவிதங்கள்... பத் நீலநிறத்தில் ரயில்வே யூனிபார்ம் சம்பவங்கள்ல ஒரு சம்பவம் முரண்பாணிந்திருந்த ராஜு - ட்ராக்மெயின்ட்ட நடந்தா அதுதான் அசம்பாவிதம்... பேப்பன்ஸ் டிவிஷன் - என்று ஆங்கில காரங்க அசம்பாவிதங்களைத்தான் பொழுத்துக்கள் செதுக்கிய பேட்ச் அணிந் படுத்திப் போடுவாங்க... காதலுக்குப் பச்சை நுந்தான்.

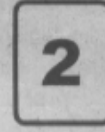
கம்பளம் விரிக்கிற பெற்றோர் எவ்வளவோ முரட்டு லெதர் ஷூக்கள் சப்திக்க - இருக்காங்க... அதெல்லாம் செய்தியா வராது பார்வைஸரின் அறைக்குள் நுழைந்தான். அப்படியே வந்தாலும் அது படிச முகத்தில் கோபம் தகிக்க - வழுக்கைத் சுவாரஸ்யமா இருக்காது...”

“உங்க அப்பாவும் அம்மாவும் என்ன லை குபர்வைஸரைப் பார்த்துக் கேட்டான். ஏத்துக்குவாங்களா தாமோதர்...?”

“கண்டிப்பா ஏத்துக்குவாங்க... இதுதான் “ஆமா...” உன்னோட கவலைன்னா நாளைக்கே நா “ஏழு மணியோட எனக்கு ட்யூட்டி உன்னோட கவலையைத் தீர்த்து... கை கழுவிட்டு இருக்கறப்போ நீங்க டியூட்டி பிடித்தா தகவல் சொன்னாங்க...”

“ரியலி...?”

“நீ இன்னிக்கு ஒரு மணி நேரம் ஓவர் “நிஜம்மா...! நாளைக்கு சாயந்தயம் பார்க்கணும் ராஜு...” ட்யூட்டி முடிஞ்சதும் உன்னை ஹா

2

“ஸாரி ஸார்.... என்னால முடியாது... நீ “நார்த் ஜோன்ஸ் ரெண்டு கிலோ மீட்டர் மாணிக்கத்தையோ... கோபாலேடுத்துக்கு ட்ராக்கை செக் பண்ணிட்டு கூப்பிட்டு ஓவர் டயம் குடுங்க...” ணும்... மாணிக்கத்தையும் கோபாலையும்

“அவங்களுக்கு ஓவர் ட்ராக்கை உனக்கு மட்டும் வேலை குடுக்கறதைப் பத்தி நீ எனக்கு சொல்வா... அவங்களும் தான் ஓவர் டயம் பார்க்கறாங்க... இது எம்ர்ஜன்சி வேண்டிய அவசியம் இல்லை...” க.... எல்லாருமே கட்டாயமா இருந்து

“பின்னே என்ன ஸார்...? எப்போ ஓட்டி பார்த்து ஆகணும்...” டயம் வேலை இருந்தாலும் உங்களு ராஜ் ஆச்சர்யத்தோடு கேட்டான். நான்தான் கிடைப்பேனா...”

“இங்கே பாரு ராஜ்.... ஓவர் டயம் “நார்த் ஜோன் ட்ராக் பூராவுமே ட்யூட்டிக்கு மாத்திரம் நான் உன் பேரையின் டைன்ஸ் ரொட்டின்ஸ் ஏற்கெனவே போடறதில்லை.... போன வாரம் படுத்துச்சே... போன வாரம்தானே பார்த்து மோஷன் யாருக்குத் தரலாம்ன்னு ரெக்கமன் டிச்சோம்...”

பண்ணச் சொல்லி மேலிடத்திலிருந் “வர்ற ஆகஸ்ட் பதினைஞ்சாம் தேதி சதி கேட்டிருந்தாங்க... லிஸ்ட்ல கோபுல்க்கப் போறதா டிபார்ட்மெண்ட்டுக்கு நியூஸ் பேரையோ மாணிக்கத்தின் பேரையோ நந்திருக்கு... நக்ஸலைட்ஸ் ட்ராக்கில் போடலை... உன்னோட பேரைத்தான் சிபாநாவது சில்மிஷம் பண்ணி ட்ரெயில் செஞ்சிருக்கேன்...” ண்ணத் திட்டம் தீட்டியிருக்காங்க...

குபர்வைஸர் சொன்னதும் - அடிபட்டவ தனால் ஓவர் டயம் ட்யூட்டிங்கற அலட்சியத் போல ஆனான் ராஜ். நாட இருக்க வேண்டாம்... உனக்குக் காடுக்கப்பட்ட ரெண்டு கிலோ மீட்டர்

“இப்போ நான் என்ன செய்யணும் ட்ராக்கை கவனமா பார்த்து செக் பண்ணிட்டு சொல்லுங்க ஸார்...” ராஜ்...”

“குட்... இதுதான் ஓரிஜினல் ராஜுவோ தலையாட்டி விட்டு குபர்வைஸரின் கேள்வி.... மத்தவங்க பேச்சைக் கேட்றையிலிருந்து வெளியே வந்தான் ராஜ். எப்பவுமே நீ உன்னைக் குழப்பிக்காதே... உ லேஸ் ரூமுக்குப் போய் ஸ்பானர் கிட், மனசுக்கு சரின்னு தோணினதை டார்ச் லைட், நீளக் கழி ஆகியவற்றை எடுத்துக் செஞ்சிட்டிருந்தா மளமளன்னு நீ மேலோ காண்டான்.

“ப்ரொமோஷன்ங்கற வார்த்தையை சுற்றுப்புறத்தை தொண்ணாறு சதவீத சொல்லிட்டிங்க... ஓவர் டயம் இருந்த நா ருட்டு கவ்வியிருந்தது. என்ன வேலை பார்க்கணும்ன்னு சொ டார்ச் லைட்டின் மஞ்சள் ஒளி வட்டத்தை லுங்க...” ண்ணால் படவிட்டபடியே - தண்ட ளத்தருகே நடந்தான் ராஜ்.

சந்தேகப்படும்படியான இடத்தில் ட்ர பச்சை சிக்னல் அவனுக்குள் உஷார் போல்ட்டை ஸ்பானரால் திருகிப் பார்த்து தெத்தைப் பாய விட - கத்திக் கொண்டே பண்ணிக் கொண்டே நடந்தான்.

அரை கிலோ மீட்டர் தூரம் "ஏய், பொண்ணு.... எந்திரி மொதல்ல.... ரெய்ன் வரப் போகுது... பீஸ் பீஸாப் பாயிடுவே..."

இரண்டு புறமும் முட்செடிகள் பட அந்தப் பெண் சலனமில்லாமல் திருக்க - தண்டவாளம் நடுவே ஓடி நித்திருந்தாள். கொண்டிருந்தது. தூரத்தில் ஒற்றை நித்திருந்தாள். புள்ளியாய் எரிந்து கொண்டிருந்த சிவத் தொலைவில் ரயிலின் ஹெட்லைட் சிக்னல் இந்த நிமிஷம் பச்சைக்கு மாரகாசமாய் உதித்தது? இருந்தது.

மணிக்கட்டில் இருந்த வாட்சில் ரேடியோ தண்டவாளத்தை ஆவேசமாய் விழுங்கிய பச்சையோடு நகரும் முட்களைப் பார்த்தான். வேகமாய் வந்து கொண்டிருந்தது லக்ட்ரிக் ட்ரெயின்.

சபர்பன் ட்ரெயின் வர்ற நேரம்.... ராஜு பரபரப்பானான். தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டே ஓடிச்சென்று அவளைத் தோளைத் ட்ராக்கை விட்டு சற்றே ஒதுங்கி நடந் ஓடிச்சென்று அவளைத் தோளைத் சென்றான். தாட்டுத் தூக்கி புரட்டிப் போட்டான்.

சில் வண்டுகள் கருங்கற்களை ஒன்றோடொன்று கடைசியாக இருந்த கார்டு பெட்டி ஒன்று உரசுவதைப்போல காதை அறுக்கி கடைசியாக இருந்த கார்டு பெட்டி மாதிரி சப்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. ரைச்சலோடு அந்தப் பகுதியை கடந்து சல்லவும் சரியாக இருந்தது.

டார்ச் லைட்டின் வெளிச்சத் தூண் பத்த கடைசியாக இருந்த கார்டு பெட்டி முன்னால் அசைந்து சென்று கொண்டிருக்க நிச்சிட்டுக் கொண்டே சென்றதும் - அந்த திடீர் விநாடியில் - ற்றுப்புறத்தை மீண்டும் இருட்டு கவ்விக் காண்டது.

தட்டென்று நடையை நிறுத்தினான் அப்போதுதான் ராஜு அந்த வித்தி ராஜு. சத்தை உணர்ந்தான்.

டார்ச்சின் வெளிச்ச வட்டம் அப்படியே இவ்வளவு நடந்தும் அந்தப் பெண்ணிடம் நின்ற அசைவு கூட இல்லை.

தண்டவாளத்தில் தலையைக் கொடுத்து எதிர்ப்புக் குரல் இல்லை. ஒரு இளம்பெண் குப்புறப்படுத்திருந்தாள். கவலையோடும் - படபடப்போடும் டார்ச் வளிச்சத்தை அவள் மேல் பரப்பினாள்.

அதிர்ந்து போனான்.

அவளின் முகம் முழுவதும் சிதைந்த போயிருந்தது. மார்பெல்லாம் ரத்த மய உடம்பில் ஒரு பொட்டுத் துணிக் இல்லாமல் கிடந்த அவள் நூறு சதவீத செத்துப் போயிருந்தாள்.

ஹாஸ்பிட்டல் கட்டிடத்தை விட்டு வெளியே வந்தாள் மோனிஷா.

“பாம்ப்...”

கார் பார்க்கிங் பகுதியிலிருந்து ஹார்வர்ட் சத்தம் வந்தது. அவளுக்குப் பழக்கமாக ஹார்வர்ட் ஓசை.

திரும்பி பார்த்தாள்.

காரின் ஜன்னல் சீதூரத்தில் புன்னையோடு தாமோதரின் முகம் தெரிந்தது.

“ஹாய் மோனிஷா...”

காரை நெருங்கி வந்து, “ஹாய்... சொன்னாள் மோனிஷா.

அவளை விழுப்போடு மேலிருந்து கீழ் பார்த்தான்.

“அற்புதமா இருக்கு மோனிஷா...”

“என்ன சப்புதம்...?”

“ஷாம்பு போட்ட பளபள கூர்ச்சல்...”

“அப்புறம்...?”

“உன்னோட தங்க நிற உடம்புக்கு மேட்சா நீ போட்டிருக்கற இந்த ரோஜா வர்ண வழு வழு புடவை...”

“அப்புறம்...?”

“தேர் அசைஞ்சு வர்ற மாதிரி இருக்கிற உன்னோட நடை...”

“ம்... மேலே சொல்லுங்க திடீர் கவிஞரே...”

“சிம்பிளி குப்ப்...”

“பல நாள் நான் இதே மாதிரி ட்ரஸ் பண்ணி இருக்கேனே... இன்னிக்கு என்னவோ புதுசா பார்க்கிற மாதிரி மெல்ட் ஆகிப் போயிட்டிருக்கேனே...”

“வழக்கமாகவே அசத்தல்தான்... இன்னிக்கு என்னவோ அசத்தலோ அசத்தல்... ஒரு ஸ்பெஷல் டச் இன்னிக்கு உன்கிட்டே தெரியுது...”

“தெரியுதா... ரியலி...?”

“நிஜம்மா...”

“ஸ்பெஷல் டச் என்னோட புடவைதான்... நேத்திக்கு ரெண்டு மணி நேரம் செலவு பண்ணி நான் செலக்ட் பண்ணின புடவை...”

“நேத்திக்குப் போய் எடுத்தியா...?”

“ஆமா என்னோட வருங்கால மாமனாரையும்... மாமியாரையும் முதல் முதலா பார்க்கப் போறேன்... முதல் பார்வையிலே அவங்களுக்கு என்னைப் பிடிக்க வேண்டாமா.. அதனால்தான் சிம்பிளி அதேசமயத்தில் டீசண்டான லுக் தர்ற மாதிரி ஒரு புடவை டிசைனை ரெண்டு மணி நேரம் பாடுபட்டு தேர்ந்து எடுத்தேன்...”

தாமோதர் புன்னகைத்துக் கொண்டே காரை சாலையில் வழக்க விட்டான்.

“நீ ரெண்டு மணி நேரம் செலவழிச்சது வீண் போகலை... இந்த ட்ரஸ்சில் உன்னைப் பார்க்கறப்போ நிஜமாவே அப்பீலிங்கா இருக்கு...”

“தாங்க்ஸ் தாமோதர்... உங்க அம்மா அப்பா காதில் விஷயத்தைப் போட்டு வெச்சிங்களா...?”

“ஊஹூம்...”

“தாமோதர்...?”

“நான்தான் நேத்தே சொன்னேனே... திடீர்ன்னு அவங்க முன்னால உன்னைக் கொண்டு போய் நிறுத்தினால்தான் தரில்...”

“எனக்கு நெஞ்சுக்குள்ளே ஒரே படபடப்பா இருக்கு...”

“ஏன்...”

“ஏதாவது எதிர்பாராதவிதமா நடந்துவிடக் கூடாதேன்னு படபடப்பு...”

“எதிர்பாராததுன்னா...”

“ஸர்ப்ரைஸா இருக்கட்டுமேன்னு திடீர்னு அவங்க கிட்டே நீங்க என்னை அறிமுகப் படுத்த... அவங்களுக்கு அது ப்ளெசன்ட் ஸர்ப்ரைஸா இருந்தா பரவாயில்லை... ஷாக்கிங் ஸர்ப்ரைஸா இருந்தா நிலைமை மோசமாயிடுமே...? அவங்க கிட்டே முன்கூட்டியே சொல்லி வையுங்கன்னு அதனால்தான் நான் உங்க கிட்டே திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்தி சொல்லிட்டிருந்தேன்...”

“என்னோட விருப்பத்தை அவங்க மதிப்பாங்க மோனிஷா...”

“மத்த விஷயம்ன்னா ஒக்கே... கல்யாணங்கறது ரொம்ப சென்ஸிடிவான மேட்டர்... இதில் அவங்களுக்கும் ஆசா பாசங்கள் இருக்கும்...”

“அந்த ஆசாபாசத்துக்காக நம்ம காதலைக் காத்துல பறக்க விட முடியுமா...? நெவா...”

“நான் அப்படிச் சொல்லலை... ஒருக்கால் அவங்களுக்கு மாறுபட்ட கருத்து இருந்தா கொஞ்சம் டயமெடுத்து அவங்களை கன்வின்ஸ் பண்ணிட்டு அப்புறமா என்னை நேரில் கூட்டிட்டுப் போகலாம்... எடுத்த எடுப்பிலேயே ஹார்ஷா பேசிட்டா அதுக்கப் புறம் ஒரு பனித்திரை விழுந்த மாதிரி ஆயிடும்...”

“என்னோட அப்பாவும் சரி... அம்மாவும் சரி... ஹார்ஷா பேசவே மாட்டாங்க...”

“நான்தான் ஸப்போஸ்ங்கற வார்த்தையைச் சொல்றேன்... இப்பவும் ஒண்ணும் கெட்டுப் போகலை... ஒண்ணு செய்வோம்...”

“என்ன...?”

“எப்பவும் போல கொஞ்ச நேரம் பேசிட்டிருந்துடு வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போயிடுவோம்... நீங்க மெல்லமா இந்த வாரத்தில் ஒரு நாள் உங்க வீட்டில் விஷயத்தை உடைச்சிடுங்க... பொண்ணக் கூட்டிட்டு வான்னு சொல்லறப்போ என்னைக் கூட்டிட்டுப் போய் அறிமுகப்படுத்தி வையுங்க...”

தாமோதர் அந்தத் திருப்பத்தில் ஸ்டியரிங்கை வளைத்துக் கொண்டே - மோனிஷாவைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

“முன் வெச்ச காலை பின் வெக்கற பழக்கம் எனக்கில்லை... இன்னிக்கு உன்னை என்னோட அப்பா அம்மா கிட்டே அறிமுகப்

படுத்தி வெக்கறதுங்கறது நேத்திக்கே நான் தீர்மானம் பண்ணின விஷயம்... டென்ஷன் ஆகாதே... ரிலாக்ஸா வா... அவங்க ஒண்ணும் உன்னைக் கடிச்சித் தின்னுட மாட்டாங்க..."

கார் பெஸண்ட் நகரின் ஆரம்பத்திலிருந்த அந்த பங்களாவிற்கருகே வேகம் குறைந்தது.

கனமான இரும்பு கேட்டுக்கருகே காரின் மூக்கை நிறுத்தி ஹார்ன் இசைத்தான்.

பாம்ப்.

பாம்ப்.

உள்ளுக்குள் எக்கோ எஃபகட்டுடன் அல்சேஷன்களின் குரல் கேட்டன.

தொடர்ந்து தாளப்பாள் விலக்கி கூர்க்கா ஒருவன் வேகமாகக் கதவைத் திறந்து விட்டான்.

கார் கப்பல் மாதிரி அசைந்து உள்ளே நுழைந்தபோது விறைப்பாய் நின்று சல்லூட் கொடுத்தான்.

சிமென்ட் பேவ்மென்டில் நூறடி தூரம் ஓடிய கார் போர்டிகோவில் போய்ப் புதைந்து நின்றது.

முகப்பு பூராவும் க்ரானைட்டால் இழைக்கப்பட்ட பிரம்மாண்டமான பங்களா. பங்களாவின் முன்புறம் பச்சை நிற வெல்வெட்டாய் வளர்க்கப்பட்ட புல்வெளி. ஒரு சிலைப் பெண்ணின் தலையில் இருந்து தூவானம் போல தண்ணீர் நாடா திசைகளிலும் சிதறி புல்வெளியை நனைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அங்கங்கே நட்பிருந்த அலங்காரக் கம்பங்களில் மொக்குரி விளக்குகள் அடர் நீலத்தில் பூத்திருந்தன.

பங்களாவின் பணக்காரத்தனத்தைப் பார்த்து அடிபட்டவள் போல ஆனாள் மோனிஷா.

தாமோதரின் உள்ளங்கையைப் பிடித்து அழுத்தினாள்.

"தாமோதர்..."

"ஏய்... மோனிஷா... என்ன உன்னோட கை இப்படி நடுங்கிட்டிருக்கு...?"

"பயமா இருக்கு..."

"பயப்படாதேன்னு நான் சொல்றேன்... என்னோட அம்மாவும் அப்பாவும் எளிமையாப் பழகுவாங்கு மோனிஷா... அவங்களைப் பார்த்த பிறகு நீயே புரிஞ்சிப்பே..."

சொல்லிக் கொண்டே அவள் கண்களைப் பார்த்தவன் மேலும் திகைப்பை வாங்கினான்.

"ஏய்... என்ன இது...? எதுக்காக இப்போ கண்ணெல்லாம் கலங்கிப் போயிருக்கு...?"

"நீங்க பணக்காரன்னு பழக ஆரம்பிச்ச கொஞ்ச நாளில் எனக்குத் தெரியும்... ஆனா இவ்வளவு பெரிய பணக்காரன்னு எனக்குத் தெரியாது.... இந்தப் பணத்துக்காகத்தான் நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன்னு உங்க அம்மாவும், அப்பாவும் என்னைப் பத்தி சீப்பா எடை போட்டுடக் கூடாதே தாமோதர்..."

"டோன்ட் பி சில்லி... அப்படி யாரும் உன்னைச் சொல்ல மாட்டாங்க..."

"உங்க வார்த்தைகளை நம்பி நான் உள்ளே வரலாமா தாமோதர்...?"

"தேரியமா வா..."

போர்டிகோ படிக்களைக் கடந்து பங்களா வின் மைய ஹாலுக்குள் பிரவேசம் ஆனார்கள்.

பாதங்களை அரை இஞ்சுக்கு உள்ளே வாங்கிக் கொள்ளும் மெருன் வீணை கம்பளம்.

ஒரிஜினல் இலவம்பஞ்சை விழுங்கி யிருந்த விலையுயர்ந்த சோபாக்கள். தேக்கு மரத்தில் செய்த வேலைப்பாடுகள் நிரம்பிய டபாய். ஹாலின் நீள அகலங்களுக்கு ஈடு கொடுக்கிற விதமாய் மூலையில் ஒனிடா வைடு விஷன் டி.வி. சீலிங்கில் ராஜஸ்தான் ஹாண்ட்லியர் விளக்கு.

தாமோதர் அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைத் தான்.

“உக்காரு மோனிஷா...”

பங்களாவின் பிரம்மாண்டத்தைப் பார்த்து பிரமித்துப் போய் நின்று கொண்டிருந்த மோனிஷா தாமோதரின் குரலால் கலைந்து போய்த் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“என்ன அப்படியே சிலை மாதிரி நின்னுட்டே... சோபாவில் உக்காரு... நான் அம்மாவையும், அப்பாவையும் கூட்டிட்டு வர்றேன்...”

சோபாவின் நுனியில் தன்னை அமர்த்திக் கொண்டாள் அவள்.

டேப்ரிக்கார்டர் சுவிட்சைத் தட்டிவிட்டு பக்கவாட்டு அறைக்குள் சென்றான் தாமோதர்.

மறைவிட ஸ்பீக்கர்களில் இருந்து இனிமையைத் தடவிக் கொண்டு கர்நாடக இசை புறப்பட்டு வந்தது.

ஐந்து நிமிஷம் கடந்திருக்கும்.

காலடி சப்தம் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தாள் மோனிஷா.

வெண்பட்டுப் புடவையை உடம்புக்குச் சுற்றியிருந்த அந்த நாற்பத்தைந்து வயதுப்

திகில் நாவல் - 22

பெண்மணி வந்து கொண்டிருந்தாள், தாமோதரின் அம்மா சிவகாமி.

அவள் கூடவே தாமோதரும் வந்து கொண்டிருந்தான்.

“யாரோ கெஸ்ட் வந்திருக்கறதா சொன்னியே... இந்தப் பொண்ணுதானா...?”

கேட்டுக் கொண்டே அவள் சோபாவை நெருங்கியபோது - மோனிஷா சட்டென்று எழுந்து நின்று கையைக் கூப்பினாள்.

பதிலுக்குக் கை கூப்பின சிவகாமி அவளைக் கையமர்த்தினாள்.

“உட்காரும்மா...”

சிவகாமிக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்ட தாமோதர் மெல்லிய குரலில் சொன்னான்.

“இவள் மோனிஷா...! மோனிஷா... இவங்கதான் என்னோட அம்மா சிவகாமி... சமையல் கலைல எக்ஸ்பர்ட்... நீ ஒரு ஆறு மாசமாவது இந்த விஷயத்தில் என்னோட அம்மாகிட்டே ட்ரெயினிங் எடுத்துக்கணும்... அதுக்கப்புறம் நீ கட்டிகிட்டவனுக்கு காலம் பூராவும் வாய்க்கு ருசியா சமைச்சப் போடலாம்...”

சிவகாமி அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைத் தான்.

“அவ கட்டிக்கப் போறவன் மேல உனக்கென்னடா அவ்வளவு அக்கறை...?”

“என்னம்மா இப்படிக் கேட்டுட்டே... அவளைக் கட்டிக்கப் போற ப்ரகஸ்பதி நான்தானே...?”

தாமோதர் சிரித்துக் கொண்டே சொல்ல - சிவகாமி சட்டென்று நிமிர்ந்தாள்.

திகில் நாவல் - 23

அவசரக் குரலில் கேட்டாள்.

“என்னடா சொன்னே...?”

“இந்த மோனிஷாவைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போற அதிர்ஷ்டக் கட்டை நான்தான்னு சொன்னேன்...”

“நீ... நீ... என்ன சொல்றே...?”

“சுத்தமான தமிழில்தானே சொன்னேன்... இன்னும் கொஞ்சம் தெளிவா சொல்ல னுமா...? உன்னோட வருங்கால மருமகள் இந்த மோனிஷா.... இவளை உனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வெக்கத்தான் கூட்டிட்டு வந்திருக்கேன்...”

சிவகாமி கண்ணாடியைச் சரியாய்ப் பொருத்திக் கொண்டு மோனிஷாவைப் பார்க்க - அவள் எச்சில் விழுங்கிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

விழிகள் படபடக்க சிவகாமியையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“இவளை உனக்கு பிடிசிருக்காமமா...”

தாமோதர் ஆவலாய்க் கேட்க.

அவனுக்கு பதில் சொல்லாமல் சிவகாமியின் உதடுகள் மோனிஷாவைப் பார்த்து மெதுவாய் அசைந்தன.

“உன் பேர் என்ன சொன்னே...?”

“மோனிஷா...”

“என்ன பண்ணிட்டிருக்கே...? படிக்கிறியா...? வேலைக்குப் போறியா...?”

“வேலைக்குப் போறேன்...”

“என்ன வேலை...”

“நர்ஸா இருக்கேன்...”

“ஜி.ஹெச்சிலா...?”

“இல்லை... ஒரு ப்ரைவேட் ஹாஸ்பிட்டல்...”

“ஹாஸ்பிட்டல் பேரு...?”

“கரக்ஷா மெடிக்கல் சென்டர்...”

“என்னோட பையனை உனக்கு எப்படிப் பழக்கம்...?”

தாமோதர் குறுக்கிட்டான்.

“அம்மா... ஏற்கெனவே அவ பயந்து நடுங்கிக்கிட்டே இங்கே வந்திருக்கா... இந்த நிலைமையில் நீ வக்கீல் குறுக்கு விசாரணை பண்ண மாதிரி அவகிட்டே கேள்வி கேட்டுட்டு இருந்தின்னா அவளுக்கு ஒரு மாதிரி அன் ஈஸியா இருக்கும்...”

“நீ சுமமா இரு தாமோதர்... இவ கிட்டே எதைக் கேட்கணும்... எதைக் கேட்கக் கூடாதுன்னு எனக்குத் தெரியும்... நீ சொல்லும்மா... இவனோட எப்படி உனக்கு பழக்கம் ஏற்பட்டுச்சு...?”

“எ...எங்க ஹாஸ்பிட்டல்ல இவரோட ப்ரெண்ட் ஒருத்தரை அடமிட் பண்ணி யிருந்தாங்க... அப்போ அடிக்கடி வரப்போக இருந்தார்...அப்போ ஏற்பட்ட பழக்கம்...”

“ஸோ... நீ அவனைக் காதலிக்க ஆரம்பிச்சிட்டியா...?”

“அ...அவரும் என்னை விரும்பறார்... அவர்தான் முதல் காதலைச் சொன்னார்...”

“எத்தனை மாசமா நீங்க காதலிக் கிறீங்க...”

“ஆறு மாசமா...”

“உங்க வீட்டுக்கு இந்த விஷயம் தெரியுமா...?”

“அம்மா மட்டும்தான் எனக்குன்னு இருந்தாங்க... ஒரு வருஷத்துக்கு முன்னால படுத்த படுக்கையாகி அவங்களும் இறந்த பிறகு நான் ஒண்டிக் கட்டையாத்தான் இருக்கேன்...”

“தாமோதர் உன்னைப் பார்க்க காரில்தானே வருவான்...?”

“ஆமா...”

“ஸோ... அவன் உன்னை விட பணக்காரன்னு உனக்கு நல்லாத் தெரியும்... இல்லையா...?”

“தெ... தெரியும்...”

“தெரிஞ்சுமா நீ அவனைக் காதலிச்சே?”

“ஆரம்பத்துல அவர் என்னை விடப் பணக்காரர்... அந்தஸ்த்தில் உயர்ந்தவர்... இப்படியெல்லாம் நான் யோசிக்கவே யில்லை... அவரோட மனசு எனக்குப் பிடிச்சிருந்தது... பழகும் முறை எனக்குப் பிடிச்சிருந்தது... அவரும் என்னை விரும்பறேன்னு சொன்னப்ப மனசை அவர் கிட்டே பறி குடுத்துட்டு அவர் கூட சந்தோஷமா பழக ஆரம்பிச்சுட்டேன்... சமீப காலமா என்னோட ப்ரெண்ட்ஸெல்லாம் கல்யா இன்விட்டேஷன் நீட்ட ஆரம்பிச்சுட்டாங்க... அதனால் என்னை உங்க வீட்டில் அறிமுகப்படுத்தி வையுங்கன்னு இவர் கிட்டே கேட்டேன்... அப்படிக் கேக்கறப்போதான்... இந்த அந்தஸ்து விவகாரமெல்லாம் என் மூளைக்கு உறைச்சது... இவர் தைரியம் சொல்லி என்னைக் கூட்டிட்டு வந்தார்... என்னோட அம்மா அப்பா நீ பயப்படற மாதிரி

நடந்துக்க மாட்டாங்க... மனப்பூர்வமா உன்னை ஏத்துப்பாங்கன்னு சொன்னார்...”

சிவகாமி அவளை ஊடுருவலாய்ப் பார்த்துக் கொண்டே கேள்வியை வெளியிட்டாள்.

“இது அவனோட யுகம்... நீ பயப்படற மாதிரியே நடந்ததுன்னுவை... ஐ மீன்... நாங்க உங்க காதலை அங்கீகரிக்கவில்லைன்னா நீ என்ன செய்வே...”

“நிச்சயமா உங்க மேலோ... தாமோதர் மேலோ கோப்பபட மாட்டேன்... அந்தஸ்த்தை எண்ணிப் பார்க்காம காதலிச்சது என்னோட தப்புத்தான்... அந்த தப்புக்குக் கிடைச்ச தண்டனையா அதை எடுத்துகிட்டு ரயில் முன்னால பாய்ஞ்சு உயிரை விட்டுடுவேன்...”

அதிர்ச்சியோடு அவளைப் பார்த்த சிவகாமி செல்லமாய்க் கடித்து கொண்டாள்.

“பைத்தியக்காரி... இதுக்காகவெல்லாம் உயிரை விடறது பெரிய முட்டாள்தனம்... காதலும்... கல்யாணமும் மட்டும்தான் வாழ்க்கையா...? சாதிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் அதுக்கு மேலும் எவ்வளவோ இருக்கே...?”

“காதலை அவ்வளவு ஈஸியா என்னால எடுத்துக்க முடியாது...”

சிவகாமி புன்னகைத்தாள்.

“கவலைப்படாதே... முதல் பார்வை மிலேயே உன்னை எனக்குப் பிடிச்சப் போச்சு... இருந்தாலும் தாமோதரோட அப்பாவின் சம்மதம்தான் இதில் பெரிய முக்கியம்... அவர்கிட்டே சொல்றதுக்கு முன்னால உன்னை பத்தின எல்லா விவரங்களும் எனக்குத் தெரியணுமே...

அதனால்தான் இவ்வளவு நேரமா கேள்வி மேல கேள்வி கேட்டு உன்னை விசாரிச்சேன்... நீங்க ரெண்டு பேரும் இங்கே உக்கார்ந்திருங்க.... நான் அவர்கிட்டே போய் மெதுவா விஷயத்தை உடைச்சிட்டு வர்றேன்..."

சொல்லிவிட்டு மாடிப்படிகளில் உயர்ந்தாள் சிவகாமி.

தாமோதர் புன்னகைத்தான்.

"அம்மாவுக்கு உன்னைப் பிடிச்சுப் போச்சு... பாதிக்கிணறு தாண்டின மாதிரி தான்... அப்பாவும் ஒக்கே சொல்லிவிட்டார்னா இந்த உலகத்தில் இதைவிடப் பெரிய சந்தோஷமான விஷயம் நமக்கு வேற எதுவும் இருக்காது..."

மோனிஷா படபடப்போடு மாடிப் படியையே பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தாள்.

ஆள் நடமாட்டம் சொற்பமும் இருக்காத அந்த இடம் இந்த நிமிஷம் ஏராளமான ஆட்களில் பூட்ஸ் கால்களால் மிதிபட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இருட்டான அந்தப் பகுதியில் ஃப்ளாஷ் விளக்குகள் நிறுத்தப்பட்டு இருந்தன. ரயில்வே லைனில் இருந்து பெறப்பட்ட மின்சாரத்தைத் தின்று ஃப்ளாஷ் விளக்குகள் வெளிச்சத்தைத் துப்பின.

ரயில்வே போலீசாரும் லோக்கல் போலீசாரும் கலப்படமாய்த் தெரிந்தார்கள்.

இன்ஸ்பெக்டர் பிரேம்நாத்தும், சப்-இன்ஸ்பெக்டர் திவாரியும் ஒரு முறை மேலோட்டமாக அந்த இடத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு - ரயில்வே போலீசிடம் வந்தார்கள்.

"பாடியை முதல்ல பார்த்தது யாரு...?"

"ரயில்வே ஸ்டாஃப் ராஜு...."

"எங்கே அந்த ராஜு...?"

ஓரமா நின்றிருந்த ராஜுவை கை காட்டினார்கள்.

பிரேம்நாத் அவனை நெருங்கிச் சென்றார்.

"நீதான் ராஜுவா..."

அந்தக் குளிரிலும் முத்து முத்தாக வியர்த்துப் போயிருந்த ராஜு மெதுவாய்த் தலையை ஆட்டினான்.

"ஆமா ஸார்..."

"மெயின்டனன்ஸ் மெக்கானிக்..."

"இந்த நேரத்தில் இங்கே ஏங்கே வந்தேன்..."

"மெயின்டனன்ஸ் வேலைக்காகத்தான் ஸார்..."

"இந்த இருட்டான நேரத்திலா..."

"நக்ஸலைட்ஸ் ட்ராக்கிற்கு சேதம் விளைவிக்கலாம்ன்னு சி.ஐ.டி. போலீஸ்கிட்டே இருந்து தகவல் வந்ததாம்... அதனால் சூப்பர்வைசர் என்னைக் கூப்பிட்டு இந்த இரண்டு கிலோ மீட்டர் ட்ராக்கை செக் பண்ணிட்டு வரச் சொன்னார்... அதனால்தான் நான் ட்ராக் ஓரமா நடந்தபடியே போல்ட் ஜாயிண்ட்களை செக் பண்ணிட்டே வந்தேன்..."

“அப்போதான் இந்தப் பொண்ணைப் பார்த்தியா...”

“ஆமா ஸார்... சபர்பன் ட்ரெயின் வர்றதுக்கா பச்சை சிக்னல் விழுந்திருந்தது. நான் ட்ராக்கை விட்டு ஒதுங்கி நடந்துட்டிருந்தேன்... தண்டவாளத்தின் மேலே ஒரு பொண்ணு படுத்திருக்கிறதை எதேச்சையா பார்த்ததும் அதிர்ச்சி ஆயிட்டேன்...”

பிரேம்நாத் திகைப்போடு அவனைப் பார்த்தார்.

“இந்தப் பொண்ணு தண்டவாளத்தின் மேலா கிடந்தா...”

“ஆமா ஸார்...”

“எப்படிக்கீழே வந்தா...? நீ பார்க்கிறப்போ இவளுக்கு உயிர் இருந்ததா...”

“முதல்ல பார்த்ததும் தற்கொலை பண்ணிக்கிற நோக்கத்தோட யாரோ ஒரு பொண்ணு தண்டவாளத்தில் தலையைக் குடுத்துப் படுத்திருக்குன்னுதான் நான் நினைச்சேன்... ஆனா... அவளைத் தண்டவாளத்தை விட்டு அப்புறப்படுத்தினப்போ தான் டெட்பாடிங்கற உண்மை தெரிஞ்சது...”

“அவ உயிரோட இருக்காள்ங்கற எண்ணத்தில் அவசரமா அவளை ட்ராக்கை விட்டு கீழே தூக்கிப் போட்டியா...”

“ஆமா ஸார்... ட்ரெயின் வந்துடுச்சு... அவளைக் காப்பாத்தணும்ன்னா தூக்கி அப்பால் போடறதைத் தவிர வேற வழியில்லை... தூக்கிப் போட்டப்ப சலனமே இல்லை... உடம்பெல்லாம் வேற ப்ளட்டா இருந்தது... ஏற்கெனவே கொலை செய்யப் பட்டிருக்காள்ன்னு எனக்கு அப்போதுதான் தெரிஞ்சது...”

“நடந்ததையெல்லாம் அப்படியே ஒரு ஸ்டேட்மெண்டா எழுதிக் கொடுத்திடு...”

ராஜு தலையை ஆட்டினான்.

அவனை விட்டு விலகி வந்தார் பிரேம்நாத்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் அவரை நெருங்கி வந்து கேட்டார்.

“அந்த ராஜு என்ன சொல்றான் ஸார்...?”

“உருப்படியான தகவல் எதுவுமில்லை... கொலையாளி பாடியை தண்டவாளத்தின் மேலதான் டிஸ்போஸ் பண்ணியிருக்கான்... ராஜுதான் அந்தப் பொண்ணை எடுத்துக் கீழே போட்டிருக்கான்... அவன் கிட்டே பேசினதில்... நமக்குக் கிடைச்ச புதுத் தகவல் இது ஒண்ணுதான்...”

“அந்தப் பொண்ணை அவன் தண்டவாளத்திலிருந்து கீழே எடுத்துப் போட்டானா...”

“எஸ்... ஏதோ சூயிசைட் அட்டெம்ட் னுன்னு நினைச்சிகிட்டான்.”

“இந்த ஸ்டேட்மெண்ட் எங்கேயோ இடிக்கிற மாதிரி இருக்கே...?”

“என்ன சொல்றீங்க திவாரி...?”

“இப்படி ஏன் இருக்கக் கூடாது...? இந்த பொண்ணாட மரணத்துக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் ராஜுதான் காரணம்... அவனோட ஃபிங்கர் ஃப்ரிண்ட்ஸ். அந்தப் பொண்ணு மேல விழுந்திருக்க வாய்ப்பிருக்கு... ஃபாரன்சிக் ஆட்கள் அதை எப்படியும் கண்டு பிடிச்சிடுவாங்க... உன்னோட ஃபிங்கர் ஃப்ரிண்ட்ஸ் எப்படி இந்தப் பொண்ணு மேல படிஞ்சிருக்குன்னு நாம கொஸ்டின் ரெய்ஸ் பண்ணுவோம்... ட்ராக்கை விட்டு பாடியை தூக்கிப் போட்டப்ப ஃபிங்கர் ஃப்ரிண்ட்ஸ்

விழுந்திருக்கலாம்... நான் ஏற்கெனவே உங்ககிட்டே சொன்னேனே... இப்படிச் சொல்லி அவன் தப்பிச்சிக்கலாமே..."

திவாரி சொன்னதைப் புன்னகையுடன் மறுத்தார் பிரேம்நாத்.

"உங்க லாஜிக்கில் பெரிய ஓட்டை இருக்கு திவாரி..."

"ஏன் ஸார் அப்படிச் சொல்றீங்க...?"

"டராக் மேலே பாடியைப் போட்டுட்டா ரயில் ஏறி பாடி பீஸ் பீஸா சிதறிப் போயிடும்... இப்போ நமக்கு கிடைச்சிருக்கிற அளவில்கூட தடயம் எதுவும் கிடைக்காது... கொலையாளியின் நோக்கம் அதுதான்... ராஜா நினைச்சிருந்தா அப்படி செஞ்சிட்டு கழுக்கமா இருந்திருக்கலாம்... டராகை விட்டு பாடியை கீழே தள்ளி சூபர்வைசருக்கு தகவலும் தந்திருக்கான்... அவனை சந்தேகப்பட எந்த முகாந்திரமும் கிடையாது... தவிர எட்டு மணி நேரம் ட்யூட்டியில் இருந்துட்டு ஓவர் டைம் ட்யூட்டியில் டராக் செக் பண்ண வந்திருக்கான்... ட்யூட்டியில் இருந்தவன் எப்படிக் கொலை செஞ்சிருக்க முடியும்...?"

"இந்த பாயிண்டைஸ் எல்லாம் நான் யோசிக்கவே இல்லை ஸார்..."

"இந்த கேஸ் நீங்க நினைக்கிற அளவுக்கு சுலபமா இருக்கப் போறதில்லை திவாரி..."

"ஏன் ஸார் இப்படிச் சொல்றீங்க...?"

"குற்றவாளி தடயங்களை மறைப்பதில் குறியா இருந்திருக்கான்... அந்த நோக்கத்தில் தான் செத்துப்போன பெண்ணின் உடம்பில் இருந்து உடைகளைக் கூட அப்புறப்படுத்தி இருக்கான்... அடையாளம் தெரியாதபடி மூஞ்சியை சிதைச்சிருக்கான்... அதுவும்

போதாதுன்னு பிணத்தை ரயில் தண்டவாளத்தின் மேல் போட்டு சுத்தமா தடயங்களை அழிக்கப் பார்த்திருக்கான்... இந்த ராத்திரி நேரத்தில் டராக் செக்கிங்கிற்காக ராஜா வந்தது அவன் எதிர்பாராம நடந்தது..."

"இது மாதிரி எதிர்பாராத தடயங்கள் ஏதாவது இந்த இடத்தில் கிடைக்கலாம். இல்லையா ஸார்...?"

"அதை நம்பித்தான் கேஸே இருக்கு... கண்ணில் விளக்கெண்ணையை விட்டுக்கிட்டு இந்தப் பிராந்தியத்தை அலசிப் பார்க்கணும்..."

அவர் சொன்ன விநாடி - பாரன்சிக் ஆபீஸர் விக்டர் அருகில் வந்தார்.

"இன்ஸ்பெக்டர்..."

ப்ரேம்நாத் திரும்பினார்.

"சொல்லுங்க விக்டர்..."

"டயர் மார்க் கிடைச்சிருக்கு..."

"இசிட்...? எங்கே...?"

விக்டர் சற்றுத் தள்ளிக் கூட்டிச் சென்றார்.

அவர் கை காட்டிய இடத்தில் வெள்ளை நிறத்தில் ரசாயனப் பவுடர் தூவப்பட்டிருக்க - பளிச்சென்று கார் டயரின் தெளிவுகள் அங்கே பதிவாகியிருந்தன.

"ஸோ... காரில் வந்து டிஸ்போஸ் பண்ணிட்டுப் போயிருக்காங்க..."

"ஆமா..."

"டயர் மார்க் பார்த்தா அம்பாஸ்டர் காரா இருக்கலாம்ன்னு தோணுது..."

"எஸ்... ரெண்டு டயருக்கு இடைப்பட்ட தூரத்தை அளந்து பார்த்து அதைக் கன்பார்ம் பண்ணிக்கலாம்..."

“கேஸை நகர்த்திட்டுப் போக இந்தக் க்ள மட்டும் உபயோகப்படாது விக்டர்.. சிடிக்குள்ளே ஆயிரக்கணக்கில் அம்பாஸ்ட் கார்கள் இருக்கு... இந்தக் க்ளவை வெச்சிட்டு கொலையாளியைத் தேடறது வைக்கோல் போர்க்குள்ளே விழுந்த ஊசியைத் தேடற மாதிரியான காரியம்...”

“கொலையாளி ப்ரில்லியண்ட்டா தடயங்களை அழிக்க முயற்சி பண்ணி யிருக்கான். இன்ஸ்பெக்டர்... ஒரு சின்ன ஃபிங்கர் ப்ரிண்ட் கூட கிடைக்கலை...”

விக்டர் கவலையான குரலில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த விநாடி.

“ஸார்...”

இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

கான்ஸ்டபிள் ஒருவர் வந்து நின்றிருந்தார்.

“இது கீழே கிடந்தது ஸார்...”

அவர் கையில் பிடித்திருந்த வஸ்துவைப் பார்த்ததும் இருவரின் புருவங்களும் சுருங்கின.

“இந்தப் பெண்ணோடதுதான்னு நினைக் கிறேன்...”

கான்ஸ்டபிள் சொல்லிக் கொண்டிருக்க - அதையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பிரேம்நாத்தின் முகப்பரப்பில் சந்தோஷத்தின் ரேகைகள் குறுக்கும், மறுக்கும் ஓட ஆரம்பித்தன.

சிவகாமி படியிலிருந்து இறங்கி வந்தாள்.

ஆர்வத்தோடு அவள் முகத்தையே பார்த்தாள் மோனிஷா. தாமோதரின் பார்வை யும் சிவகாமியின் மேல் ஆணியடித்தாற்போல் நின்றிருந்தது.

கீழே வந்ததும் அவள் உதடுகளில் புன்னகை வெளிப்பட இரண்டு பேரின் இருதயத்துள்ளும் நிம்மதி மூச்சு பரவ ஆரம்பித்தது.

தாமோதர் அவசரமாய்க் கேட்டான்.

“அப்பா கிட்டே சொன்னியாம்மா...”

“சொல்லிட்டேன்...”

“அப்பா என்ன சொன்னார்...?”

“உங்க ரெண்டு பேரையும் மேலே வரச்சொன்னார்...”

“பாசிட்டிவ்வா பேசினாராம்மா...?”

“அவர் முகத்தை வெச்சி எதையும் கண்டுபிடிக்க முடியலை... நான் சொன்னதை எல்லாம் பொறுமையா கேட்டுக்கிட்டார்.... அந்தப் பொண்ணு இப்போ வந்திருக் காளான்னு கேட்டார். ஆமான்னு நான் சொன்னதும்... ரெண்டு பேரையும் மேல அனுப்பிவைன்னு சொன்னார்...”

“எங்களை இப்படி டென்ஷன் ஆக்கறது உங்களுக்கே நல்லா இருக்கா...? அவங்க காதலை ஏத்துக்கறீங்களா இல்லையான்னு வெட்டு ஒண்ணு துண்டு ரெண்டா கேட்டுட்டு வந்திருந்தீங்கன்னா மோனிஷா கொஞ்சம் பரபரப்பு இல்லாத மனசோட போய் அப்பாவை சந்திப்பாளே...”

“அவரைப் பத்தி எனக்குத் தெரியும். நான் கேட்டாலும் கேட்டவுடனே சொல்ல மாட்டார்...”

“உனக்குத்தான் அவரைப் பத்தி நல்லாத் தெரியுமே... எங்க காதலுக்கு அவர் பச்சைக் கொடி காட்டுவாரா மாட்டாரா..?”

“என்னோட சைடு நான் ஓக்கே சொல்லிட்டேன்... அவரை கன்வின்ஸ் பண்ண வேண்டியது உங்க ரெண்டு பேரோட பொறுப்பு... அவர் சரின்னு சொன்னாத்தான் எல்லாமே சரியா நடக்கும்...”

மோனிஷா கவலையான கண்களோடு சிவகாமியையும், தாமோதரையும் மாறி மாறிப் பார்க்க - தாமோதர் ஆதரவாய் அவள் முதுகைத் தட்டினான்.

“கவலைப்படாதே மோனிஷா.... நான் அவரை எப்படியாவது கன்வின்ஸ் பண்ணிடுவேன்...”

இருவரும் படிகளில் மேல் நோக்கி தடதடத்துச் சென்றார்கள்.

வளைந்து செல்லும் படிகள் முடியும் இடத்தில் ஃப்ளஷ்டோர் ஒன்று தெரிந்தது.

கதவின் இரண்டு பீக்கமும் இரு பூந்தொட்டிகள் வைக்கப்பட்டு அதில் சிந்தெடிச் செடிகளும் பூக்களும் பூத்துக் கிடந்தன.

கதவைத் தள்ளினான் தாமோதர்.

கால்வாசி திறந்த கதவில் உள்ளே முகத்தை நீட்டி - உறுத்தாத குரலில் கேட்டான்.

“அப்பா... உள்ளே வரலாமா...”

“வா... தாமோதர்...”

வெண்கலத்தின் கம்பீரத்தோடு குரல் கேட்டது.

உள்ளே நுழைந்த தாமோதர் தயக்கமாய் வாயிலில் நின்று விட்டு மோனிஷாவைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

“ஏன் நின்னுட்டே...? உள்ளே வா மோனிஷா...”

அவள் தயக்கம் விலகாத நடையோடு அந்த அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

விஸ்தாரமாய் இருந்த அந்த அறை ஒரு நேர்த்தியான ஆபீஸின் தோற்றத்துடன் இருந்தது.

ஷெல்புகள்.

மேஜைகள்.

கம்ப்யூட்டர்.

தடிமன் தடிமனாய்ப் புத்தகங்கள்.

சூழல் நாற்காலியில் அப்பா மருதாசலம் உட்கார்ந்திருந்தார்.

ஆஜானுபாகுவான தோற்றம். நெற்றியில் அழுத்தமாய் மூன்று வரிகளில் விபூதிப் பட்டை. ஒரு வரியின் மையத்தில் நாலனா சைசுக்கு குங்குமப்பொட்டு காமபஸின் உதவியுடன் அடித்த வட்டம் போல் ஒட்டியிருந்தது. தங்க பிரேம் கண்ணாடி அணிந்திருந்தார்.

சுற்றுச் சுவர் பூராவும் ப்ளாஸ்டிக் மோல்டிங் செய்யப்பட்ட புகைப்படங்கள் வரிசையாய் அப்பிக் கிடந்தன.

எல்லாப் புகைப்படத்திலும் பெரிய அரசியல் தலைவர்களோடு, நடிகர்களோடு பிரபல முகங்களோடு மருதாசலம் இருந்தார்.

மேஜைக் கண்ணாடிக்குக் கீழே பேப்பர் கட்டிங்குகள், அவற்றில் போட்டோவுடன் அவர் சம்பந்தப்பட்ட பேட்டிகள், செய்திகள்.

ஐக்கிய முன்னணி அரசு கவிழ்ந்து பாரதிய ஜனதா ஆட்சியைப் பிடிக்கும்...

வாஜ்பாய்தான் அடுத்த பிரதமர்...

பிரபல கவர்ச்சி நடிகை அகால மரணம் அடைவார்... என்று ஆண்டு பலனில் அன்றே சொன்னார் ஜோட வித்வான் கலைசிகாமணி மருதாசலம் அவர்கள். சிலக் சுமிதாவின் மரணச் செய்தியைப் போட்டு அருகில் இவரின் படத்தையும் போட்டிருந்தார்கள்.

தமிழகம் வந்த மத்திய பாதுகாப்புத் துறை அமைச்சர் பிரபல ஜோதிடர் மருதாசலத்தை சந்தித்துவிட்டுச் சென்றார். ஒரு நாளிதழ் மூலையில் பெட்டிச் செய்தி.

அவரைப் பார்த்து வணக்கம் சொன்ன மோனிஷாவின் கரங்கள் லேசாக நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மருதாசலம் புன்னகைத்தார்.

“உக்காரும்மா...”

நுனி இருக்கையில் உட்கார்ந்தவளின் உடலில் மெல்லிய நடுக்கம் நீடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

மருதாசலம் புன்னகையோடு அவளைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“நீ ரொம்ப தைரியசாலியான பொண்ணா இருப்பேன்னு நினைச்சேன்... இப்படி பயந்து நடுங்கிட்டிருக்கியே...? நான் என்ன சிங்கமா புலியா...? என்னைப் பார்த்து இவ்வளவு பயப்படறியே...”

“இ....இல்லை ஸார்...”

அவர் “சுகஜமாய் பேச ஆரம்பித்ததனால் அவளுக்குள் நீடித்த பரபுரப்பு மெல்ல மெல்ல அடங்க ஆரம்பித்தது.

அவர் வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்தார்.

“சிவகாமி என்கிட்டே எல்லா விஷயத் தையும் சொன்னா... நல்ல முடிவா சொல்லுங்கன்னு உங்களுக்காக என் கிட்டே சிபாரிசும் பண்ணினா...! நான் முடிவு சொல்றதுக்கு என்னம்மா இருக்கு... பழமையான ஒரு கலையில் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிற நான் உண்மையில் ஒரு புதுமை விரும்பி.... என்னோட சிந்தனைகளில் எப்பவுமே பழமை இல்லை... கல்யாண விஷயத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும் முதல்ல என்னோட மகன தாமோதரோட விருப்பம் முக்கியம்... அடுத்த படியா நீ அவனோட அம்மாகூடத்தான் இருக்கப் போற.... பிரபலமான அஸ்ட்ரால ஜிஸ்ட்டா இருக்கிறதால் மாசத்தில் பாதி நாளுக்கு மேல் வெளியூர் ஸ்டார் ஹோட்டல்களில் கேம்ப் நடத்தவும்... பெரிய மனிதர்களைச் சந்திக்கவுமே எனக்கு நேரம் சரியா இருக்கும்... இது மாதிரி வீட்டில் நான் ஃப்ரியா உட்கார்றது அபூர்வம்... மாசத்தில் ஒண்ணு ரெண்டு நாள்தான் நான் இப்படி வீட்டில் கிடைப்பேன்...”

தாமோதர் மகிழ்ச்சி தவழும் முகத்தோடு அவரைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“அப்பா... எனக்கு மோனிஷா மேலே கொள்ளை இஷ்டம்... அம்மாவுக்கும் இவளைப் பிடிச்சிருக்கு...”

“தென் எனக்கும் நோ ப்ராப்ளம்...”

தீர்க்கமான குரலில் சொன்ன அவரைப் பார்த்து ஆச்சர்யத்தோடு கேட்டாள் மோனிஷா.

“எ...என்னால் என் காதுகளையே நம்ப முடியலை ஸார்... நீங்க நிஜமாகத்தான் சொல்றீங்களா...?”

மருதாசலம் சிரித்தார்.

“வருங்கால மாமனாரை ஸார்ன்னு கூப்பிடறியே...? அங்க்கிள்ளு கூப்பிடு...”

“ஸ...ஸார்... ஸாரி அங்க்கிள்... நீங்க என்னைப் பத்தி எதுவும் விசாரிக்கலையே... அதுக்கு முன்னால கொஞ்சம் கூட யோசிக்காம சம்மதிச்சிட்டிங்களே...?”

“தாமோதருக்கு உன்னைப் பிடிச்சிருக்கு... சிவகாமிக்கும் உன்னைப் பிடிச்சிருக்கு... இதுக்கு மேல நான் என்ன யோசிக்கணும்...”

“எனக்குன்னு சொந்த பந்தம் யாரும் கிடையாது... இந்த பங்களாவோட ஒப்பிட்டுப் பார்த்தா நான் தங்கியிருக்கிற வாடகை வீட்டைக் குடிசைன்னுதான் சொல்லணும்... உங்க வீட்டில் ஆளுக்கொரு கார் வெச்சிருக்கீங்க... மாடலுக்கு ஒரு கார் வெச்சிருக்கீங்க... ஆனா நான் ஒரு இடத்துக்கு ஆட்டோவில் போணும்ன்னாகூட ஒரு குட்டி பட்ஜெட் வட்டத்தொடரையே மனசுக்குள் நடத்திப் பார்த்துட்டு அப்புறமாதான் ஆட்டோ ஏறுவேன்... ஒரு வேளை பட்ஜெட் உதைக்கிற மாதிரி தெரிஞ்சதுன்னா... ஒரு மணி நேரமானாலும் காத்திருந்து டவுன் பஸ் பிடிச்சுப் போற ரகம்...”

“அதனால என்ன மோனிஷா... உன் பேர் மோனிஷா தானே...?”

“ஆமா அங்க்கிள்...”

“பட்ஜெட் பார்த்து செலவு பண்ண பொண்ணுதான் இந்த வீட்டுக்கு மருமகளாத் தேவை... ஏன்னா இவன் பிறந்த நாளிலிருந்தே ராஜ வாழ்க்கைதான்... பணத்தைத் தண்ணி மாதிரி செல்வழிப்பான்... பணக்கஷ்டம்ன்னா என்னன்னே இவனுக்குத் தெரியாது... ஒரே

திகில் நாவல் - 40

பையனா போயிட்டதால் நாங்களும் இவனுக்கு நிறைய செல்லம் கொடுத்து வளர்த்திட்டோம்... அதுக்காக பொறுப்பில்லாம ஊதாரித்தனமாக இருக்காணு நான் சொல்ல வரலை... மணி மேனேஜ்மெண்ட்டில் இவன் கொஞ்சம் வீக்... உன்னை மாதிரி ஒரு பொண்ணு வந்தால்தான் அந்த வீக்னஸ் பாலன்ஸ் ஆகும்...”

ஆச்சர்யம் விலகாத குரலில் மோனிஷா சொன்னாள்.

“நான் பயப்பட்டதுக்கு நேர் மாறா இங்கே எல்லாமே நடக்கிறது அங்க்கிள்... எங்க காதல் விஷயத்தை உடைச்சதுமே இங்கே ஒரு பெரிய புயலே அடிக்கப் போகுது... நம்ம அந்தஸ்த்துக்குக் கொஞ்சமும் பொருத்தம் இல்லாத ஒரு பொண்ணைக் கூட்டிட்டு வந்து நிக்கிறயேடான்னு நீங்க வானத்துக்கும்... பூமிக்குமா குதிக்கப் போறீங்கன்னு நினைச்சேன்... படாதபாடு பட்டுத்தான் தாமோதர் உங்களைக் கன்வின்ஸ் பண்ண வேண்டியிருக்கும்ன்னு நினைச்சிட்டு இருந்தேன்...”

மருதாசலம் சிரித்தார்.

“பணத்தை பெரிசா நினைக்கிறவங்கதான் அந்தஸ்த்தில் குறியா இருப்பாங்க... நான் அப்படி இல்லை... நான் பட்ஜெட் வாழ்க்கை வாழ்ந்துட்டு வர்றவன்னு கொஞ்சம் முன்னால நீ சொன்னியே... உனக்காகவது பட்ஜெட் போட்டுப் பார்க்க மாச சம்பளம் வந்துட்டிருக்கு... அதைவிட மோசமான வறுமையில்தான் நான் இருந்தேன்... சாதாரண ஜோதிடனுக்கு என்ன பெரிசா சம்பாத்தியம் இருந்திடப் போகுது... ஆனா எடுத்துக்கிட்ட துறையில் ஞானத்தை வளர்த்துக்க நான் தவறவேயில்லை... இருபத்தியாறு இருபத்தி

திகில் நாவல் - 41

யேழு வயதில் எனக்கு இந்தக் கலையில் நல்ல தேர்ச்சி கிடைச்சிருச்சு... கடவுள் அருளால் என்னோட கணக்குகள் எல்லாமே மிகத் துல்லியமா இருந்தது... மெல்ல மெல்ல வளர ஆரம்பிச்சேன்... மூணே வருஷத்தில் அகில இந்திய அளவில் பிரபலமாயிட்டேன்... அதுக்கப்புறம் வந்ததுதாம்மா இந்தக் கார்... பங்களா... எல்லாமே..."

"அப்படின்னா முழு மனசோடதான் என்னை நீங்க ஏத்துகிட்டங்களா..."

"அதிலென்ன சந்தேகம்...?"

"தாங்க்பூ வெரி மச் அங்க்கிள்... நல்ல மனுஷங்க இருக்கும் குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப் படறதுக்காக எந்த ஜன்மத்திலோ நான் புண்ணியம் செஞ்சிருக்கணும்..."

"உன்னை மாதிரி அழகான... அறிவான... பொறுப்பான பொண்ணு கிடைக்க நாங்களும் தான் புண்ணியம் பண்ணியிருக்கணும்..."

அடக்கமாய்ச் சொன்ன மீருதாசலத்தை கண்ணீர் மல்கப் பார்த்தாள் மோனிஷா.

அவர் தொடர்ந்தார்.

"எங்க வீட்டு வருங்கால மருமகள் நீ... முதல் முதலா வீட்டுக்கு வந்திருக்கே... யாரோ மூணாம் மனுஷன் வந்த மாதிரி இவ்வளவு நேரமா உன்னை ஆபீஸ் அறையிலேயே உக்கார வெச்சு பேசிட்டிருக்கோம்...! வாம்மா கீழே போகலாம்... இன்னிக்கு நாம எல்லாருமா ஒண்ணா உக்காந்து டின்னர் சாப்பிடலாம்..."

மோனிஷா ஏராளமான சந்தோஷத்தில் இருந்தாள்.

வார்னீஷ் பளபளப்பு மின்னும் டைனிங் டேபிளில் சாப்பிடும்போது அவள் சொன்னாள்.

"அங்க்கிள்.... அடுத்த முறை நான் தாமோதரைப் பார்க்கிறப்போ என்னோட ஹாரஸ்கோப்பை அவர் கிட்டே கொடுத்து விடறேன்... அந்த ஜாதகத்தைப் பார்த்து எங்க திருமண வாழ்க்கை எப்படி இருக்கும்ன்னு சொல்லுங்க..."

"நோ... நோ... அதெல்லாம் வேண்டாம்."

மோனிஷா ஆச்சர்யத்துடன் நிமிர்ந்தாள்.

"ஏன் வேண்டாம்ன்னு சொல்றீங்க...?"

"உங்க ரெண்டு பேர்க்கும் ஜாதகப்படி பொருத்தம் இல்லாம இருந்தா அப்புறம் நம்ம எல்லார்க்கும் மனசுக்குக் கஷ்டமா இருக்கும்..."

"பொருத்தம் இல்லாம இருந்தா நாங்க ஒருத்தரை ஒருத்தர் புரிஞ்சிகிட்டு பழகு வோமா...! கண்டிப்பா பொருத்தம் இருக்கும்... பிரபலமான அஸ்ட்ராலஜிஸ்ட் நீங்க... உங்க கிட்டே நானே பார்க்கலைன்னா எப்படி? எங்க திருமண வாழ்க்கை எப்படி இருக்கும்ன்னு முன்கூட்டியே பார்க்கிறதில் என்ன தப்பு..."

"சொன்னா கேளும்மா... மனப்பொருத்தம் இருந்தா வேற எந்தப் பொருத்தமும் பார்க்க வேண்டியதில்லை... வீணா மன வருத்தத்தை வரவழைச்சிப்பானேன்...?"

"பெரிய அரசியல் தலைவர்கள்... பிரபல ஆட்கள் இவங்களோட ஹாரஸ்கோப்பைத் தான் நீங்க பார்ப்பீங்க... என்னை மாதிரி சின்னப் பொண்ணோட ஜாதகத்தை எல்லாம் பார்க்க விரும்ப மாட்டிங்க அப்படித்தானே...?"

சிவகாமி குறுக்கிட்டாள்.

"மோனிஷா முதல் முதலா உங்க கிட்டே ஒரு சின்ன ஆப்ளிகேஷன் கேட்டு இருக்கா... அவளோட ஜாதகத்தை வாங்கி நம்ம

தாமோதரோட மேட்ச் பண்ணி பங்குறதில் என்ன கஷ்டம்..."

"சிவகாமி... நாம ரெண்டு பேருமே இவங்களோட விருப்பத்துக்கு மட்டுமே முதலிடம் கொடுத்து இவங்க காதலுக்கு பச்சைக்கொடி காட்டிட்டோம்... ஒருவேளை ஜாதக ரீதியா ரெண்டு போக்கும் பொருத்தம் இல்லாம இருந்தா அதுக்கப்புறம் உன்னோட மனசு இந்தத் திருமணத்துக்கு சம்மதிக்குமா?"

"ஏன் எதிர்மறையா நினைக்கறீங்க...? பொருத்தமெல்லாம் நிச்சயமா இருக்கும்... ரெண்டு பேரோட மேரேஜ் லைஃப் எப்படி இருக்கும்ன்னு மேலோட்டமா பார்த்து சொல்லுங்க போதும்..."

தலையசைத்தார் மருதாசலம்....

"ஒக்கே... நான் பார்த்து சொல்றேன்... மோனிஷா... நீ தாமோதர் கிட்டே உன்னோட ஹாராஸ்கோப்பை கொடுத்துவிடுமமா..."

"சரி அங்கிள்..."

உற்சாகத்தோடு தலையை ஆட்டினாள் மோனிஷா.

தன் தலையில் தானே மண்ணை அள்ளிப் போட்டிருக்கிறாள் என்பதை மோனிஷா அந்த நிமிஷம் அறிந்திருக்கவில்லை.

ஜீப்பை கடை வீதிக்குள் விரட்டினார் பிரேமநாத்.

அவருக்கு இடது புறம் திவாரி உட்கார்ந்திருந்தார்.

கடைத்தெரு நெரிசலில் ஜீப் தேர் உலா மாதிரி மெதுவான வேகத்தில் ஊர்ந்தது.

திவாரி கேட்டார்.

"இந்த ஒத்தைச் செருப்பு உபயோகமான க்ளூவன்னு நினைக்கிறீங்களா சார்...?"

"கண்டிப்பா..."

"இந்த செருப்பை வெச்சு அந்தப் பெண் யாருன்னு கண்டுபிடிச்சிட முடியுமா...?"

"முடியும்தான் எனக்குள்ளே நம்பிக்கை இருக்கு... முதல்ல இந்தச் செருப்பு அந்தப் பொண்ணோடதுதானாங்கற சந்தேகம் இருந்தது.... சைஸை வெச்சு அந்தப் பொண்ணோட செருப்புத்தான்னு பாதி முடிவுக்கு வந்தோம்... அடுத்த கான்ஸ்டபிள் தேடி எடுத்துத் தந்த இந்த ஒத்தைச் செருப்பை பாரன்சிக் லேபுக்கு அனுப்பி... செருப்பில் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் திட்டத்திட்டாய்க் காய்க்கு கிடக்கும் உள்ளங்கால் வியர்வைத் துணுக்குகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து... செருப்பு அந்தப் பெண்ணோடதுதான்னு நூறு சதவீதம் உறுதிப்படுத்திக்கிட்டோம்."

"கொலையாளி கொலையை வேற எங்கோ பண்ணியிருக்கான்... பாடியை காரில் தாக்கிப் போட்டு அந்த ரயில்வே ட்ராக்குக்கு கொண்டு வந்திருக்கான்... ஆள் அரவம் இல்லாத அந்தப் பகுதியில் வெச்சு டிரஸ், நகைகள், இதயாதிகளை ரிமூவ் பண்ணி யிருக்கான்... என்னதான் ஆள் அரவம் இல்லாத இடம்ன்னாலும் அவனுக்குள்ளே பதட்டம் இருந்திருக்கும்... ஒரே ஒரு செருப்பு மட்டும் காருக்குள்ளிருந்து கீழே விழுந்ததைப் பதட்டத்தில் அவன் கவனிச்சிருக்க மாட்டான்..."